

LBRIS

We know
horia mocanu

douăzeci și șapte este verde

ilustrații de alex ivanov

editura vinea
bucurești 2024

**poezie instant
(just add words)/ 5**

destinație/ 7

colivie/ 8

altar/ 9

hărțuire citadină/ 10

tablou/ 11

mahmur/ 12

vene și ligamente/ 13

fotografie/ 14

lama ascuțită/ 15

bijutierul/ 16

culegător/ 17

bunicul meu hrănește vrăbii/ 18

pentru că nu îți mai pot vorbi/ 19

femeia postmodernă/ 20

nașterea/ 21

vin/ 22

adulter/ 23

destinul strugurelui/ 24

douăzeci și șapte este verde/ 25

alb/	29
galben/	30
verde/	31
violet/	32
dresda/	33
orașul bombelor/	34
frauenkirche/	35
îngerul morții la sans-souci/	36
poveste cu poli/	37
mirarea contrabasistului/	39
meșteșugara de sunete/	40
toamnă lângă elba/	41
primăvară lângă elba/	42
scrisori de dragoste pe frunze moarte/	43
ai putea fi/	44

**femeia din manahatta
(cântece americane)/ 45**

nevada/	47
arizona/	49
baltimore/	51
bourbon/	53
preeria/	54
new york/	55

ghetar/ 57
culoarea/ 58
brooklyn/ 59
iartă-mă/ 60
crusoe/ 61
magellan/ 62
einstein/ 63
rugăciunea aviatorului/ 64
football/ 66
femeia din manahatta/ 67

după ce se opresc din rostogolirea
incandescentă
poeziile merg să moară
în buzunarul îngerilor.

această femeie este singură
marmură necălcată de pasul războinicului
sân uitat de ofranda
palmelor
zeiță egocentrică ce mănâncă
mărul cu tot cu semințe
pentru ca
toate merele viitoare
să crească doar în ea.

orașul meu este depresiv,
suferă adesea zgomotoase
eșecuri senzoriale.
are îngeri
ascunși atent în zâmbetul indiferent
al artezienelor,
în liniștea după-amiezei
de cafenea.
are demoni ce hărțuiesc
din pupila cotidienei intersectări
cu femeia uluitoare pe care știi
că nu o vei mai vedea niciodată.

mă privești
ca pe un tablou complicat
la un vernisaj plictisitor

soarele mimează existențe
de gaură neagră

în lumina asta underground
ochiul tău
îmi poate distinge
toate nuanțele?

ochiul se împiedică
de leșul dimineții
caut cu degete nesigure
muzica
nu îmi amintesc dacă aseară te-am atins
exact de câte ori îmi propusesem

capul meu contragreutate
pe cumpăna brațului
se scufundă
în fântâna exceselor

îmi întinzi o coală albă
uite
să te trezească

poezie instant
just add words.

un copac nu este niciodată
singur
prin el mășăluiesc înregimentate
exoschelete ce îi consumă
vene și ligamentele

în rădăcina lui
dorm înveliți
îmbrățișați
soldați căzuți
ai luptelor trecute

moartea unui copac este
un eveniment universal

în irisul chimic
al fotografiei
îmbrățișările noastre argintii
exoterme

semănăm cu un bob de grâu
crescut din afară
spre înăuntru

între noi puține vorbe
multe mângâieri

atâtea atingeri se pierd
în traducere

inimile
incandescente
sub barosul
hazardului

lama ascuțită
dintre noi